

FÁBULA MACARRÓNICA,

Ó CONSULTA QUE HAN TINGUT EL RAT PENAT
de Valencia en lo LLEÓ dels Blanquers, sobre cèrra disposició
que juçgá convenient, pera mes solemnizar el Arribo
de les Magestats.

Lleó. Senyor Rat, als pèus Dusia
rendit, li bese les mans.

Rat Penat. Alça de terra, fill meu;
deixa quet done un abraç.
Moltísim, Lleó, celebre
el veuret tan arrogant.

Lleó. Pera servir à la vòstra
Senyoria, estic, he estat,
y estaré sempre mes manso
que una ovella. Es veritat,
que en qualsevol part del mon,
soc el Rey dels animals,
que nunca dobla el genoll
à Tigres, Llops, ni Elefants:
pero en Valencia naixent
els Lleons domesticats,
reconeixen superior,
obehint à un Rat Penat.

Rat. Son dòcils, això ya ho sé,
y sé també que son braus,
pués per ser dòcils no deixen
de ser Lleons valencians:
ans hé es aqueixa una nota,
quels fa Lleons singulars;
pués sent Lleoas en la fòrça,
sent en la obediència humans,
son homens mes que Lleons,
son L'leons mes que humanats.

Lleó. Digau yo asòles per tots,
(si de la fòrça tratam)
quant en una lit sangrenta
quen lo Mòro es va trabar,

vent en llàgrimes als ulls
com nos habia robat
lo Sacrament Eucarístic
un pervers Mahometá,
em vaig tirar damunt dell,
y esgarrantlo de dalt baix,
pasí la sagrada Forma
à les mans del Capità,
pera glòria dels Blanquers,
pera honor dels Valencians,
y pera quel mon sabera
ser tanta sa cristiandat,
que hasta fòrza de milacres
la volgué el Cèl ajudar.

Rat. Estic de tú satis fet,
quieres valent y lleal.

Lleó. Per lo menys ara en lo punt
quem ha vingut à cridar
vostre illustre Secretari,
lo antic, robust y afamat
Angonari de la Llonja,
sens haber perdut instant
vinc à presentarme à vos,
y estic à vostron manar.

Rat. Pues atenme. ¿No saps tu,
com nostron Rey CARLOS QUART,
Reyna, Príncip y Princesa,
y demés de sanc Real,
toraant de volta à Madrit,
apleguen à esta Ciutat
en lo dia vint y cinc?

Lleó. Sí; quençara que amagat

estiga en la mehuia còva,
¿cóm es possible ignorar
una veu, que per Valencia
la saben gosos y gats?

Rat. Está be. Será precis,
apenes que aplegarán,
festejarlos daquell mòdo
que siga el mes natural,
y ls retrate mes al viu,
en quant se puga explicar,
lo plaer quens arrebata
mirant à les Magestars.

¿Els Reys Despanya en Valencia?
Tu saps quin honor nos cap?
Desde que ho pense, no pare
de volar per eixos camps,
loco de góig. Els m us Fills
están prevenintse ya
pera fer una funció,
que nunca ha tingut igual.
Qué preparatius no veig!
qué còses no estic mirant!
La Escultura primorosa
alça estatues elegants;
Larquitectura fabrica
colunes, padrons, altars;
y la curiosa Pintura,
de continuo treballant,
pulix, esmalta, matixa
fachades, trofeos, arcs.
Allí formen un Castell,
mes allá un Carro Triunfal,
en este puesto una Barca,
en laltre un gran Baluwart.
Tots vòlen fer maravelles,
y en efecte les faran.
Pues yas va acurtant el temps;
ya nos pòden descuidar,
que desde aquí al vint y cinc
pòc queda que caminar:
be ho saben; nos menester

quels avise el Rat Penat.
Pero Lleó, y els de Lòrta?
Els meus Llautadors amats,
els que haviten en los Pòbles
que fecunda mon germá
el famoso Rio Turia,
tal vegada ignorarán,
ò no sabrán à punt fixo,
quin dia determinat
venen els Reys à Valencia.
Pues yo tinc premeditat,
que en aquell dia solemne
acudixquen à ramats
à recibirlos quant entren,
pera que siga ben gran,
ben lluit y numerós,
el concurs del meus Paysans,
que entre víctors y palmades
rendixquen als Soberans
una benvinguda plena
de afècte el mes cordial.
Desde luego escric un plec,
en quels vaig a convocar
pera este fi. Tu mateix,
com à meu comisionat,
el portarás à les Tèrres,
y en públic lo llegirás.
Perçò fia que vingueres;
conque aparéllat, y abant.

Lleó. En grandísima atenció
he ohuit quant habeu parlat;
y alabant vostron parer,
estime que hajau fet cas
de mi pera que os serviràs;
mes habreu de perdonar,
si os dic lo que conceptué.
Nom pareix ben acertat
que siga yol portador
deixes órdens circulars.
Si menviareu à Mòros,
Enbaixador del Sultan

serial Lleó á propòsit;
perque com va tan rumbant,
infundiria respècte:
mes & cóm me he de presentar
dabant de la gent de Lòrtia,
qué de veurem sarpejant
no tremblen? Si en les Festes,
y Procesons centenars,
per mes quels faci caricies,
yls besuque cara y mans,
quant ixo per algun carrer
peguen per un altre cap,
y tots van fugint de mi,
morts, aturdits, y eslayats;
& cóm mescoltarien ata,
ques vorien à camp ras?
desertarien els Pòbles,
ym deyxarien burlat.

Rat. Es eixa una reflexió,
que no la dec despreciar;
pero digues: ¿qui pòt ferme

de Edecan en este llanç?
Lleó. Hu niá, ques pinta asòles:
el Pardal de Sen Juan;
y este es bò per dos motius;
el primer perque en un salt
correrà totes les terres
que se hagueren dintimar;
yl segon, perque yal tenen
coneigt en lo Mercat
Llauradors, y Llauradores,
y destos en especial
els gics templats, que a dumenges,
y altres festes de guardar,
van à ohuir cantar romanços
alli al peu del Consulat.

Rat. Bien pensado! Ves corrent,
y díguesli de ma part
lo resultat; perque yo
en este mateix instant
vull formalicar el Bando.

Lleó. Pues à obeiros men vaig.

BANDO GENERAL, QUEL MOLT ILUSTRE RAT PENAT DE VALENCIA DIRIG A TOTS LOS POBLES DE LA SEHUA HORTA.

El molt Senyor de Valencia,
el ilustre RAT PENAT,
el Animal distinguit
entre tots els Animals;
Anfibio que corre y vola
quant li pasa per lo cap;
Pardal sens ales de ploma;

Bestia en dos ales de carns;
Habitant el mes antic
de quants en Valencia hi ha,
que té son cau ò Palacio
dalt del Portal del Real,
y à la lluna de Valencia
vòl viure, pues viu al ras;

en virtut del gran domini
que té sobre els Valencians,
fa saber per este Bando
à tots los Pòblos regats
per les aigües del Riu Turia,
partit en les cequies grans
de Moncada , de Rascanya,
de Mislata , y Faytanar,
de Fabara , de Mestalla,
de Manises , y de Quart,
com son els que van següint:
Masamagrell , Albalat,
Foyos , Moncada , Tabernes,
y Albuixec (sens olvidar
à Manises) Masarròjos,
Creu del Puig , Masalfasar,
Puig , Meliana , Alboraya,
Museros , Paterna , Quart,
Rafel Bunyol , Benimámet,
Picanya , Alfara , Alaquás,
Catarroja , Girivella,
Puzol , Carpesa , Alfafar,
Almàcera , Rocafort,
sense que pasei per alt
Bonrepòs y Mirambell,
Masanasa , Moratall,
Sedaví , Càses de Bárseña,
Maguilla , Benicalap,
Benatúcer , Burjasòt,
Godella , questá al costat,
Beniferri , Vilauesa,
Benimaclet , Campanar,
Paypòrta , Orriols , Mislata,
Marjalenes , ni deixant
de contar als Pòblos Nòus,
à Borbotó , y per remat
de la llarga retaila,
Ruzafa , Aldaya , y Patraix;
que en atenció de quels Reys

de Laspanya (que Deu quart)
 vindrán ací el vint y cinc
deste present mes y any;
manya , dispon , y prevé,
que tots los seus habitants,
homens , dones , gics y giques,
(exceptuant als malalts)
acudixquen el dic dia
al pla del Real Palau,
pera que quant sagenolle
el Rat als seus Soberans,
prestantlos el vasallage
degut à tals Magestats,
acompanyen el obsequi,
prorrumpint en crit ben alt:
vixcal Rey, vixca la Reyna,
vixquen per eternitats;
vixcal Princip, la Princesa,
les Infantes yls Infants;
vixcal be de la Nació;
vixcal Princip de la Pau.
Azò ho dirán à la una,
yl crit ha de ser tan gran,
que Catalunya , Mallorca,
y altres Reynes comarcans,
al ohuir el estallit,
puguen dir : *els Valencians*
han rebentat dalegría,
quel èco basta açí ha aplegat.
Y així , perque tots ho sapien,
y ningú es puga escusar
de cumplir en la ordenanza,
se ha mandado publicar.
Firmat en Valencia , hui
dia tantos , en lo Cau
del RAT PENAT. Por mandado
de su Señor principal,
LANGONARI de la Llònja
ho rubrica per ses mans.

Ab llicència : En Valencia , en Lampreta del Diari.